

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa C. K.
przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 lutego 2012 r.,
na skutek skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 5 stycznia 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy oddalił apelacje powódki C. K. i pozwanej Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 lipca 2010 r. zasądającego od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6.823,80 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie za wypowiedzeniem umowy o pracę.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego pozwany pracodawca, zaskarżając go w części oddalającej jego apelację, zarzucił naruszenie:

- art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji w zakresie podniesionych w niej zarzutów;
- art. 382 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że zeznania świadków wskazywały, iż o przyczynach nieobecności powódki w pracy wiedzieli najbliżsi współpracownicy powódki, w sytuacji, gdy z zeznań żadnego ze świadków taka okoliczność nie wynikała;
- art. 45 ust. 1, art. 78, art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji istoty sprawy apelacyjnej w granicach wniosków i zarzutów apelacyjnych, co pozbawiło pozwaną prawa do kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu pierwszej instancji i tym samym konstytucyjnego prawa do sądu;
- art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 328 § 2 k.p.c. i nieodniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacji, co pozbawiło pozwaną wyczerpującej informacji o przyczynach rozstrzygnięcia sporu, podważając przez to konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.

W uzasadnieniu skargi pozwana podniosła, że brak ustosunkowania się przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji spowodował nierozpoznanie zarzutów apelacji. Sąd odwoławczy nie odniósł się do błędnej oceny zeznań świadków /.../ dotyczących praktyki udzielania urlopów wypoczynkowych pracownikom pozwanej oraz do treści dokumentów w postaci wniosków urlopowych pracowników Departamentu Prawnego pozwanej złożonych w latach 2007 - 2009 oraz zeznań powódki sprzecznych w tym zakresie z zeznaniami D. W. Sąd Okręgowy pominął także zarzut apelacyjny pozwanej co do nieuwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji przy ocenie stanu faktycznego sprawy zeznań świadka J. S. na okoliczność przestrzegania dyscypliny pracy. W wyniku wydania niezgodnego z prawem orzeczenia pozwana poniosła szkodę w kwocie 6.823,80 zł, wypłaconej na rzecz powódki tytułem odszkodowania. Z uwagi

na wartość przedmiotu zaskarżenia pozwana nie ma i nie miała możliwości wzruszenia zaskarżonego wyroku na drodze skargi kasacyjnej, brak jest również ustawowych podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Według skarżącej zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 45, art. 78, art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 328 § 2 k.p.c., co uzasadnia wniosek o stwierdzenie jego niezgodności ze wskazanymi przepisami prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Podstawą skargi, zgodnie z art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 w związku z art. 424¹² k.p.c.). Wyłączenie to oznacza pozbawienie strony możliwości kwestionowania prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń mieszczących się w granicach sędziowskiej swobody oceny i wnioskowania na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Stawiany przez pozwaną zarzut naruszenia art. 382 k.p.c., polegający na błędnej ocenie przez Sąd drugiej instancji zeznań świadków, uchyla się zatem spod kontroli Sądu Najwyższego, gdyż wprost dotyczy oceny dowodów.

Kolejny zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nieodniesienie się Sądu drugiej instancji do zarzutów apelacji pozwanej dotyczących błędnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków, dokonanej przez Sąd Rejonowy, jest natomiast oczywiście nieuzasadniony. Przepis art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. zobowiązuje Sąd drugiej instancji do rozpoznania sprawy w granicach apelacji, czyli do ponownej oceny merytorycznej sprawy w granicach wyznaczonych przez stronę zakresem zaskarżenia, stawianymi zarzutami i wnioskami. Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, uzasadniając rozstrzygnięcie wskazał, że podziela podstawę faktyczną i prawną wyroku Sądu Rejonowego, a zarzuty apelującego odnośnie do dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów uznaje za nietrafne, bo strona pozwana nie wykazała, iż dowody zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji uznać należy, że zarzut apelacyjny został rozpoznany, a ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o ocenę dowodów stały się podstawą faktyczną wyroku Sądu drugiej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, LEX nr 577829, z dnia 8 lutego 2007 r., I CSK 410/06, LEX nr 439229, z dnia 8 grudnia 2005 r., II CK 317/05, LEX nr 188553). Jak zaś już powiedziano, kwestionowanie w drodze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku oceny dowodów i ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd odwoławczy jest niedopuszczalne.

W związku ze stwierdzeniem niezasadności zarzutu odnoszącego się do naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., za oczywiście bezzasadne uznać należy również zarzuty naruszenia art. 45 ust. 1, art. 78, art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 328 § 2 k.p.c., bo wywodzą się one wprost z twierdzenia o nierozpoznaniu przez Sąd Okręgowy zarzutów apelacyjnych strony pozwanej. Dodać jedynie można, że istota sprawy apelacyjnej polegała na rozstrzygnięciu, czy

prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką było nieuzasadnione. Sąd drugiej instancji rozstrzygnął w tym przedmiocie, akceptując stanowisko Sądu pierwszej instancji, wobec czego brak jest podstaw do postawienia Sądowi Okręgowemu zarzutu nierozpoznania istoty sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., w związku z § 12 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) – Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm., mając na względzie stanowisko zawarte w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (niepublikowana), mającą moc zasady prawnej, w której stwierdzono, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...). Mimo, że uchwała ta wprost odnosi się do opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, będące jednym z uprawnień pracownika w razie niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia, to jednak niewątpliwie znajduje ona zastosowanie także do takich opłat w sprawie uprawnień pracownika w razie nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę.